

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a treizeci și patra după Rusalii

Duminica Întoarcerii Fiului risipitor (sursa: doxologia.ro)

Tatăl vine afară și-i spune: *Fiule, tu totdeauna ești cu mine* (Lc 15, 31). Cum este el împreună cu fiul său? Este împreună cu fiul său în persoana lui Abel, Enoh, Sem, Avraam, Isaac, Iacov, Moise și a tuturor oamenilor sfinți din care se trage seminția evreiască a lui Hristos, citită în Evanghelie, zicând: *Avraam a născut pe Isaac, Isaac a născut pe Iacov* (Mt. 1, 2) și așa mai departe.

(Petru Hrisologul, *Predica 5*, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

Evangelhia Duminicii Întoarcerii Fiului risipitor (Ev. Luca 15, 11-32)

Zis-a Domnul pilda aceasta: Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Atunci el le-a împărțit averea. Dar nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea trăind în desfrânări. Și, după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă. Și, ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pânțelele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea. Dar, venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, ridicându-se, a venit la tatăl său. Dar, încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și,

alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Atunci i-a zis fiul: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Iar tatăl a zis către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; apoi, aducând vițelul cel îngrășat, înjunghiați-l ca, mâncând, să ne veselim, căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească. Iar fiul cel mare era la țarină. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Atunci, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea. Iar ea i-a spus: Fratele tău a venit și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: Iată, de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat pierdut era și s-a aflat.

Ioan Radu Ilie are nevoie de ajutorul nostru !

Este tânăr, cu multe proiecte și gânduri pentru viitor. Este chipeș și inteligent. Absolvent al Liceului de Arte „Octav Băncilă”.

Este foarte talentat. Pictura și grafica sa se bucură de unanimitate și apreciere. Dorește să continue studiile pe care le-a început la Universitatea de Arte din Iași. De circa un an s-a angajat și totul părea să evolueze în mod fericit pentru Ioan Radu Ilie, cel care odinioară se număra între copiii care împlinneau, ca ipodivizi, ca trebuind să slujească la

în față, lovindu-se cumplit la genunchiul stâng. Rotula s-a deplasat, încheietura s-a zdrobit, oasele s-au fracturat. A urmat o lungă perioadă de intervenții chirurgicale, tratamente, investigații și calvarul e departe de a se fi încheiat.

Specialiștii în domeniu sunt rezervați în aprecieri. Singura soluție ar fi operația în străinătate, pentru a i se așeza la loc cioburile de os ca încă sunt răvășite în zona genunchiului. Și chiar dacă mama își desfășoară activitatea în mediul universitar,

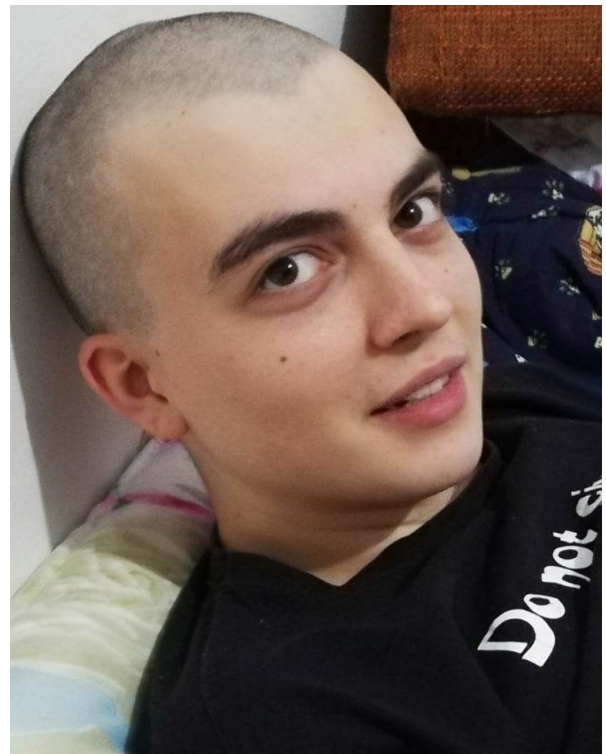
altarul bisericii noastre.

O nefericită întâmplare avea să îi schimbe în mod radical cursul vieții din ultimele patru luni. Se întorcea de la lucru și a închiriat o trotinetă electrică dorind să ajungă mai repede acasă. Era în seara zilei de 14 octombrie 2022,

ziua Sfintei Parascheva. Trafic extrem de aglomerat, mașini în viteză, claxoane, agitație... I s-a făcut frica, a vrut să renunțe la trotinetă, dar s-a hotărât să își biruie frica...

Și tocmai când a ajuns într-o zonă mai liniștită, nu știe cum, deplasându-se foarte aproape de bordură, ghidonul s-a răsucit brusc la dreapta, trotineta s-a blocat în bordură, iar el a „plonjat”

posibilitățile economice ale familiei nu pot susține o astfel de operație. S-au făcut intervenții către CAS - Iași, dar la costul operației se vor adăuga multe alte cheltuieli, deplasare, cazare, hrană, tratament, inclusiv pentru însoțitor, pe care familia nu le poate asigura

În aceste condiții, un semn al dragostei creștine, o mână întinsă cu generozitate pot aduce lumină și speranță în ochii săi...

O puteți face prin virament în contul:
RO61BTRLRONCRT0597216501, Asociația „Ja și-ajută” sau prin donație la Pangarul Bisericii Toma Cozma.

Pr. Mihai Mărgineanu

Rolul familiei în cultivarea valorilor creștine VALORI/NONVALORI

*„Vai de cei ce numesc răul bine, și binele rău, care spun
că întunericul este lumină, și lumina întuneric, care dau
amărăciunea în loc de dulceață, și dulceață în loc de
amărăciune!” (Isaia 5.20)*

Pentru a rezista în lumea de astăzi ca persoană, ca societate și neam, este nevoie de apărarea propriei identități. Aceasta se întărește prin afirmarea familiei și cultivarea celor bune, transmise de la o generație la alta, prin tradiție și prin respectarea **valorilor**. A pune mai presus de acestea egoismul material, considerația publică, pentru a fi politic corect, renunțând la adevăr, e periculos și, până la urmă, falimentar.

Familia, din perspectiva existenței umane naturale și umane spirituale, este izvor al vieții. Ea este prima societate naturală care se sprijină pe legătura dintre bărbat și femeie și care se completează cu o lume nouă în care apar copiii. Prima condiție și prima formă a societății umane, **familia**, conferă omului ajutor și siguranță celui dintâi pas pe care îl face în viață și fără de care nu poate face altul. Valoarea familiei este exact aceea a vieții însăși, întrucât ea este adevăratul om întreg.

„Nu este bine să fie omul singur”, aflăm scris în referatul biblic al creației și, desigur, nici femeia nu e bine să fie singură, dar și mai greu ar fi acest lucru pentru copii. Prin unirea bărbatului cu femeia are loc crearea unui al treilea, copilul, iar aceasta aduce cu sine intimitatea unei vieți mai înalte și o unitate de conviețuire mai completă. Familia este și cea dintâi instituție umană, așezământ prin care viața socială se desfășoară în mod organizat și eficient. În această calitate de instituție, familia poartă în sine toată viața. Orice acțiune ce urmărește dezorganizarea familiei poate aduce cu sine destrămarea vieții umane însăși.

Familia, ca punct gravitațional de existență omenească, se caracterizează prin sentimente puternice: atașamentul emoțional al soților, precum și al părinților și al copiilor, respectul reciproc, solidaritatea și alte atitudini care rezultă din satisfacerea nevoilor emoțional - spirituale, năzuința spre intimidare și spre simțământul de încredere și siguranță.

Prin urmare, din sânul vieții familiale toate vârstele au de câștigat: tinerețea aici se dezvoltă, vârsta coaptă aici își asigură continuitate, bătrânețea familia îi acordă un supliment de fericire, un sprijin și o prelungire a mulțumirii pentru biruințele câștigate în tumultul existenței pământești.

Familia, ca mijloc de promovare a valorilor vieții veșnice, nu este numai purtătoarea unor puteri reproductive: este și vatra unor puteri veșnice. Neamul omenesc biologic se consumă și îmbătrânește pe zi ce trece. El ar fi sortit să dispară dacă ar fi lipsit de un proces de regenerare spirituală. Familia însăși devine un mijloc de a promova nu doar valorile lumii acesteia, ci mai ales valorile vieții veșnice, scopul ei devenind și acela de a largi hotarele Împărăției lui Dumnezeu. Familia creștină este laboratorul în care se pregătește, se formează și se întreține, în fiecare ceas, firea predestinată nemuririi. În sensul acesta ne sfătuiește Sf. Ioan Gură de Aur: “Folosiți-vă cu înțelepciune de viața familială și veți fi primii în Împărăția cerurilor și vă veți bucura de toate bunurile” (Omilia 7 la Evrei).

Raportul dintre caracterul natural și cel supranatural al vieții familiale.

Continuitatea vieții în familie este asigurată de o

anumită ordine care o susține lăuntric și care îi garantează transmiterea modelelor ei de existență peste veacuri. Istoricii convin că epocile de prosperitate și de putere a popoarelor, coincid întotdeauna cu cele de puritate și solidaritate a vieții familiale. Dar și invers, corupția și degradarea vieții sociale sunt contemporane cu degradarea morală a familiei. E bine să observăm și cum apare acest fenomen. Istoriceste vorbind, familia a avut ca fundament și ca suport religia. Și tot atât de adevărat și justificat istoric este și faptul că doar religia creștină i-a permis să-și dezvolte deplin valențele. Credința creștină pătrunde și susține familia în sensul formării unei structuri puternice. Numai că o cădere din harul familiei creștine, prin păcatele care pătrund, este și ea posibilă, iar această cădere face ca prăbușirea să nu se oprească, ci să coboare sub nivelul rânduilei firești, în zona degradării și a viciului.

Valori creștine. Iubirea.

În contextul datelor care definesc familia creștină, și spiritualitatea românească se înscrie cu valorile ei proprii. Sunt acele valori care îi asigură familiei cele mai importante dintre scopurile sale: **desăvârșirea în iubire**, care o face cu adevărat rodnică și **devotamentul** inspirat și susținut de credință. Aceste valori se află și la originea funcțiilor pe care le are familia în existența neamului nostru.

Iubirea curată în unitate deplină cu sfințenia. În spiritualitatea românească, sfințenia este legea tuturor lucrurilor văzute și nevăzute. Hristos -Domnul umple de slavă întreg universul. Tot ce e la locul lui și la timpul lui, în ordine, cu rost, este sfânt. În ce privește viața omenească, “sfințenia” ei aparține și ea ființelor și lucrurilor din viața aceasta, în măsura în care țin de Împărăția lui Dumnezeu.

Familia ca albie de transmitere a iubirii și a sfințeniei. De la o generație la alta, sfințenia, la care se adaugă și alte virtuți nemuritoare ale strămosilor, moșilor și părinților, curge pe albia familiei. Această curgere e cunoscută cu denumirea de ereditate. Spre a o deosebi de o ereditate rea, aceea a arborelui genealogic, am putea să-i zicem, suflet românesc, în cazul nostru. Căci ființa unui neam, vorbind de un neam creștin, nu este numai natură, adică produs al pământului, ci este mai întâi spirit, vedere duhovnicească și modelare conștientă.

Sensul familiei ca purtătoare a unui suflet. Când Dumnezeu vrea să întemeieze un neam, în care să-și întrupeze un gând, ca pe un nou Fiu al Sau, și să-l înzestreze cu o misiune, alege mai întâi pe părinți. Astfel, părinții alcătuiesc un cămin, adică un laborator divin, care nu este altceva decât un mod al imitării actului divin creator datorită căruia soții au menirea să colaboreze cu Dumnezeu, în așa fel ca nici iubirea și nici sfințenia să nu piară, ci să se împărtășească altor și altor persoane create.

La sfârșitul acestor considerații privitoare la transmiterea sfințeniei pe calea eredității în familie, ar fi oportun să ne întrebăm: va dispărea familia creștină, cu structura ei specifică, așa cum am cunoscut-o înainte, prin desacralizarea tuturor lucrurilor, potrivit unui nou spirit al vremii? E cu neputință! Atât timp cât familia se va afla în slujba sufletului, nemuritor prin sfințenia dăruită lui de către Hristos -Domnul, ea va rămâne un laborator viu al Învierii. Speranța la care ne referim, de data aceasta, nu este o simplă speranță, ci este și ea o valoare întemeiată pe iubire și sfințenie, este o prezență vie sălășuind în inima familiei, este încrederea ce ne-o inspiră credința că destinul istoriei se află în mâna lui Dumnezeu.

Pr. Florin Aurel Călugăru

(continuare în numărul viitor)

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator
principal)
Preot coslujitor: Protopop Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900
697

Voluntari:

*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
* Alte activități: Paul Sîrbu, Irina Coman, Viorel Blidaru,
Valentin Burlacu
www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea
acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și
filantropice ale parohiei, primim donații în contul
IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la
Raiffeisen Bank Iași

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

◆ Duminică, 12 februarie,

- * 8.00 Utrenia și Sfânta Liturghie
- * 17.00 Paraclisul Maicii Domnului

◆ Vineri, 17 februarie,

- *ora 17.00 Slujba Sf. Maslu
- *Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei care
doresc

◆ Sâmbătă, 18 februarie, Moșii de iarnă,

- începând cu ora 7.00, Utrenia, Sfânta Liturghie
și pomenirile pentru cei răposați
- *17:00 Slujba Vecerniei
- *Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei care
doresc

Istoria sa cu tâlc

Sfântul Nectarie și copilăria sa

„Într-o dimineață de iarnă, domnul
Temistocle, un om blând cu suflet mare, se
îndrepta spre prăvălioara lui.

Era frig și zloată și mergea strângându-și pe
el paltonul, când îl vede pe micul Anastasie că
se apropie pe trotuarul celălalt.

- Unde te duci, Anastasie? Ai alt drum astăzi?
Nu te duci la lucru?

Băiețelule, o să răcești.

Nu ești îmbrăcat gros.

Ai bocancii rupți.

- Mă duc la poștă să duc niște scrisori.

- Dă-mi-le mie.

Trec eu acum pe la poștă.

Hai, fugi înapoi acasă, că o să răcești afară.

- Vă mulțumesc mult, domnule, spuse micuțul,
dărdăind de frig.

Ce i-a venit Domnului Temistocle, că s-a
uitat pentru cine sunt scrisorile.

Una era pentru un negustor, alta pentru o
fabrică de tutun, a treia era...

„CĂTRE DOMNUL NOSTRU IISUS
HRISTOS, ÎN CER“.

S-a oprit locului și a început să zâmbească.

- Săracul băiețel!

Ia să văd ce cere... A deschis scrisoarea și a
citit:

„Hristoase al meu,

Eu mă rog Ție mereu, însă nu ți- am scris.

Hainele mi s-au rupt, pantofii mi s-au stricat
și mi-e frig.

Din ce-mi dă stăpânul nu-mi ajunge nici de
mâncare.

Eu sunt copil, dar muncesc. Nu dorm.

N-am reușit să trimit aproape nimic mamei
mele, care este săracă.

Ce să mă fac acum?

Cum ies eu din iarnă, Doamne?

Ajută-mă! Mă închin Ție!

Robul Țău,

Anastasie.

TE IUBESC, DOAMNE.“

- Comoară scumpă, spuse domnul Temistocle și
a plecat spre casă.

A pregătit un pachet cu haine călduroase de
iarnă - flaneluțe, un palton, pantofi, șosete de-
ale copiilor lui și un plic în care a pus niște
bănuți pentru mama lui Anastasie. - și s-a dus
apoi la poștă.

Pe pachet era scris la expeditor :

Doamne-D45oamne.

Peste două zile, l-a și văzut îmbrăcat în haine
călduroase.

Îi veneau numai bine. Ochii copilului
străluceau de bucurie.

Ba luase pe chip și o adiere de lumină tainică,
căci cine poate ști câte nu și-au spus seara la
rugăciune Domnul și micuțul Său rob...

Domnul Temistocle s-a bucurat mult să-l vadă
fericit pe acel băiețel.

Omului nici nu i-a trecut prin cap că sufletul
pe care-l ajutase va ajunge cândva...

...Sfântul Nectarie, Făcătorul de Minuni ,
vindecătorul de cancer..."

(Sursa: text primit de pe internet)